

Sygn. akt II PSKP 86/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)
SSN Krzysztof Rączka
SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Z. Ś.
przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.
o odprawę emerytalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt III APa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na rzecz Z. Ś. kwotę 82.299 zł wraz z odsetkami od 23 lutego 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 19 listopada 2019 r., zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Okręgowego i oddalił powództwo, rozstrzygając także o kosztach postępowania za obie instancje.

W sprawie ustalono, że Z. Ś. był zatrudniony w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w okresie od 1 lutego 2002 r. do 17 listopada 2011 r., następnie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w okresie od 18 listopada 2011 r. do 7 września 2012 r., następnie w Ministerstwie Administracji i Cyfryzacji w okresie od 8 września 2012 r. do 15 listopada 2015 r. i ponownie w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji od 16 listopada 2015 r. do 22 lutego 2016 r. Ostatnio powód zajmował stanowisko dyrektora Departamentu do spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych i Zarządzania Kryzysowego. Stosunek pracy powoda ustał w dniu 22 lutego 2016 r. w wyniku wygaśnięcia - na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z 30 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 34).

Powód od 1 lutego 2002 r., w okresie zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, pobierał emeryturę wojskową. Przed zatrudnieniem w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji powód był żołnierzem zawodowym i pełnił służbę w okresie od 16 września 1976 r. do 31 stycznia 2002 r. Łączny okres służby i pracy powoda wynosi ponad 39 lat. Nigdy wcześniej powód nie otrzymał odprawy emerytalnej. Pozwany pracodawca też nie wypłacił powodowi odprawy emerytalnej.

Pismem z 26 marca 2018 r. powód wezwał pozwane Ministerstwo do wypłaty odprawy emerytalnej wynikającej z art. 94 - art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008r. o służbie cywilnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1233 ze zm.) w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny przyjął, że wymienione zarówno w art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, jak i w art. 91¹ k.p. odprawy emerytalne związane są ze stosunkiem pracowniczym i wiążą się z nabyciem świadczeń wynikających ze stosunku pracowniczego, nie zaś ze stosunku służby żołnierza zawodowego. W samym przepisie mowa jest o rencie z tytułu niezdolności do pracy - świadczeniu z powszechnego ubezpieczenia społecznego, nie zaś rencie inwalidzkiej - świadczeniu z zaopatrzenia żołnierzy zawodowych lub funkcjonariuszy Policji i

pozostałych służb. Jeśli natomiast mowa o emeryturze (bez bliższego określenia) to, w ocenie Sądu Apelacyjnego, należy interpretować to pojęcie kompatybilnie z pierwszym wymienionych świadczeniem, całkowicie dookreślonym. Zatem także z wykładni gramatyczno-logicznej można wywodzić wniosek, jaki charakter mają mieć świadczenia nabywane w związku z ustaniem stosunku pracy w służbie cywilnej. Powód otrzymał odprawę w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej w momencie przejścia na emeryturę wojskową. Co do zasady nie pozbawiłoby go to możliwości nabycia odprawy emerytalnej z ustawy o służbie cywilnej, bowiem ta wiąże się ze statusem pracownika służby cywilnej, jednak w dacie ustania stosunku pracy musiałby spełniać warunki do nabycia jednego ze świadczeń wymienionych w art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, tj. renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury nabywanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 293 ze zm.). Powód nie spełniał w dacie rozwiązania stosunku pracy, z uwagi na wiek, warunków do przyznania emerytury z systemu powszechnego, czyli przewidzianych w powyższej ustawie.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: (-) art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że prawo do odprawy emerytalnej przysługiwałoby powodowi tylko wówczas, gdyby w dacie ustania stosunku pracy spełniał warunki do nabycia jednego ze świadczeń wymienionych w art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, tj. renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury nabywanych jedynie na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych; (-) art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego zastosowanie i uznanie, że prawo do odprawy emerytalnej przysługuje urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., jedynie w przypadku, gdy spełnili także kryteria określone w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w tym osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn.

Skarżący wniósł o orzeczenie co do istoty sprawy przez uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji oraz zasądzenie od strony pozwanej na

rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych za instancję apelacyjną przed Sądem Apelacyjnym w (...) i instancję kasacyjną przed Sądem Najwyższym w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Przepis ten wykazuje duże podobieństwo do art. 92¹ § 1 k.p., § 1 k.p. w myśl którego pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, w obu z nich mowa bowiem o odprawie emerytalnej przysługującej z tytułu „przejścia” na rent lub emeryturę. Podobnego sformułowania (o „przechodzeniu” na emeryturę) używają też inne pragmatyki służbowe przewidujące prawo do odprawy emerytalnej, np. stosownie do art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 537), urzędnikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką przysługuje jednorazowa odprawa (...).

Powyższe przepisy wielokrotnie był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, w tym także odnosiły się do sytuacji takiej, w jakiej znalazł się powód, a więc gdy pracownik - już jako emeryt wojskowy - podjął pracę w ramach stosunku pracy.

W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione już zostało, że okoliczność zatrudnienia w ramach stosunku pracy, przy jednoczesnym pobieraniu świadczenia emerytalno-rentowego, nie przekreśla prawa do odprawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2021 r., II PSKP 9/21, LEX nr 3149391). Przyjęto w nim bowiem, że zamiana statusu pracownika lub

pracownika-rencisty/emeryta na status wyłącznie emeryta, nawet jeśli do nabycia prawa do świadczenia emerytalnego, stwierdzonego decyzją organu rentowego, dochodzi przed podjęciem zatrudnienia u pracodawcy, do którego uprawniony kieruje roszczenie o odprawę emerytalną i bez względu na fakt pobierania tego świadczenia, jest wystarczającą przesłanką do uwzględnienia żądania pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 1993 r., I PRN 111/93, OSNC 1994 nr 12, poz. 243; z dnia 6 czerwca 2000 r., I PKN 700/99, OSNAPIUS 2001 nr 15, poz. 486). Zmiana statusu pracownika lub pracownika - emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Następuje ono zawsze i tylko przez ustanie stosunku pracy. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy osoba posiadające ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Zmiana statusu prawnego pracownika, również pracownika posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta), wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania jego stosunku pracy pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. W tym znaczeniu kilkukrotne przejście pracownika na emeryturę nie jest wykluczone. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę pozostaje bez znaczenia okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do takiej odprawy. Unormowanie ustanowione w art. 92¹ § 2 k.p. oznacza zatem, że pracownik, który otrzymał odprawę emerytalną wskutek ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę, nie może ponownie nabyć do niej prawa przechodząc na emeryturę po rozwiązaniu kolejnego stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 czerwca 2007 r., I PK 58/07, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 9, s. 479; z dnia 2 października 2013 r., II PK 14/13, Monitor Prawa Pracy 2014 nr 2, s. 88-91 i szeroko powołane w nim wcześniejsze orzecznictwo oraz z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 1/15, LEX nr 1959540). W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99 (OSNAPIUS 2000 nr 24, poz. 888), podkreślono, że przy ocenie łączności pomiędzy zdarzeniem w postaci rozwiązania stosunku pracy a nabyciem przez pracownika uprawnień rentowych nie można tracić z pola widzenia ważnej

okoliczności, że rozwiązanie stosunku pracy doprowadziło do skorzystania przez pracownika z przysługujących mu uprawnień z ubezpieczenia społecznego.

Stanowisko to poparte jest argumentem, że między rozwiązaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do emerytury nie musi zachodzić związek przyczynowy, a więc, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy nie musi być zamiar przejścia pracownika czy chęć „odesłania” pracownika (przez pracodawcę) na rentę lub emeryturę, bowiem w pojmowaniu „przejścia” pracownika na emeryturę lub rentę chodzi o definitywną utratę statusu pracownika (nawet gdy temu statusowi towarzyszy pobieranie świadczenia emerytalnego lub rentowego). Również istotne znaczenie ma to, że aktualnie odprawa emerytalno-rentowa ma przede wszystkim powszechny, *quasi* socjalny charakter. Jest świadczeniem kompensacyjnym, mającym na celu zmniejszenie niedogodności dla pracownika związanych z zakończeniem zatrudnienia i przejściem na emeryturę, zawierającym jednak w sobie pewne elementy gratyfikacji za dotychczas wykonywaną pracę (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2017 r., III PZP 1/17, OSNP 2018 nr 1, poz. 1).

Poglądy te podzielił Sąd Apelacyjny, dostrzegł jednakże inną przyczynę, z powodu której nie uwzględnił żądania pozwu. Mianowicie przyjął, że przewidziane tak w art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, jak i w art. 92¹ k.p. prawo do odprawy emerytalnej związane jest z „przejściem” na świadczenie emerytalne lub rentowe wynikające z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tym samym pobieranie przez powoda emerytury w trakcie zatrudnienia u strony pozwanej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 520) nie uprawniało powoda do odprawy emerytalnej na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej w sytuacji, gdy w dniu ustania stosunku pracy nie spełniał warunków prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (brak wymaganego wieku emerytalnego).

Pogląd ten jest błędny. Jak zauważył Sąd Najwyższy w przywołanym wyżej wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 1/15, nie ma podstaw do uznania, że prawo do odprawy z art. 92¹ § 1 k.p. uwarunkowane jest „przejściem na emeryturę z

Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”. Na aprobatę zasługuje wyrażone w nim stanowisko, że przepis ten nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 k.p. w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r., a zaprezentowana wykładnia prowadziłaby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę, co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 z późn. zm.), jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych; jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1924 ze zm.), jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatnie świadczenie, jako korzystniejsze (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, LEX nr 1394110 i powołane w nim orzecznictwo).

Także w wyroku z dnia 11 października 2007 r., III PK 40/07 (LEX nr 338805) Sąd Najwyższy przyjął, iż pobieranie emerytury policyjnej w trakcie wykonywania pracy w ramach stosunku pracy i powrót po ustaniu tego stosunku do statusu „emeryta policyjnego” nie pozbawia pracownika prawa do odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 92¹ § 1 k.p.

Stanowisko to jest aktualne także w przypadku odprawy emerytalnej na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, w którym także mowa o „przejściu na emeryturę”. W ocenie Sądu Najwyższego, nie ma znaczenia, że w art. 92¹ § 1 k.p. mowa jest o rencie z tytułu niezdolności do pracy, co, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w sposób oczywisty wskazuje (wyłącznie) na rentę przysługującą na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na którą „przejście” uprawnia do odprawy emerytalnej, a co za tym idzie, w taki sam sposób należy rozumieć przejście na emeryturę - jako przejście na świadczenie z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Należy bowiem przypomnieć, że renta inwalidzka funkcjonowała w pracowniczym systemie ubezpieczeń społecznych – zob. art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i

ich rodzin (Dz.U. poz. 267, ze zm.). Wprawdzie z dniem 1 września 1997 r. został zmieniony jej rozdział 5 - przez art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz.U. Nr 100, poz. 461) i w miejsce inwalidztwa wprowadzono instytucję niezdolności do pracy, ale renta z tego tytułu dalej w tej ustawie była nazywana rentą inwalidzką. Jednakże w art. 10 ust 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, zastrzeżono, że ilekroć przepisy regulujące sprawy zaopatrzenia emerytalnego pracowników, zaopatrzenia emerytalnego twórców, ubezpieczenia społecznego, zasiłków rodzinnych i pielęgnacyjnych oraz zaopatrzenia inwalidów wojskowych objętych przepisami o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych uzależniają określone prawo od warunku inwalidztwa, należy przez to rozumieć całkowitą lub częściową niezdolność do pracy.

Z kolei w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych bezpośrednio zsynchronizowano nazwę renty (art. 3 pkt 2) z nomenklaturą używaną w rozdziale 3 ustawy. Nie we wszystkich jednak aktualnych regulacjach synchronizacja ta nastąpiła właśnie w taki bezpośredni sposób, bowiem niektóre z nich - tak jak np. art. 2 pkt 1 lit. b), art. 9, 10, 12 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 1656; art. 12 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego; Dz.U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.) posługują się nadal nazwą renty inwalidzkiej (także art. 28 ust. 1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych). Ustawodawca natomiast w inny sposób zrównał status prawny renty inwalidzkiej z rentą z tytułu niezdolności do pracy (posłużył się taką samą techniką legislacyjną jak przy zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, o której wyżej) i tak na podstawie art. 10 pkt 3 ustawy z dnia 11 października 2002 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych (Dz.U. Nr 181, poz. 1515), która weszła w życie z dniem 15 listopada 2002 r., ilekroć w przepisach ustaw wymienionych w art. 1 i 2

(ustawa o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, ustawa o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego) jest mowa o „rencie inwalidzkiej” - należy przez to rozumieć rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Należy wreszcie zauważyć, że w pierwotnym brzmieniu art. 92¹ § 1 k.p. mowa była o rencie inwalidzkiej, a od 20 listopada 2003 r. zmieniono ją na rentę z tytułu niezdolności do pracy (art. 1 pkt 15 ustawy z dnia 26 lipca 2002 r., o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw; Dz.U. Nr 135, poz. 1146).

Prześledzenie przedstawionych wyżej zmian legislacyjnych tych kilku ustaw i sposobu ich przeprowadzenia utwierdza w przekonaniu, że zmiana renty inwalidzkiej na rentę z tytułu niezdolności do pracy w art. 92¹ § 1 k.p. (co miało wpływ na interpretację art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej) nie może prowadzić do takiej wykładni, jaką przedstawił Sąd Apelacyjny, tj., że chodzi w nim o „przejście” na świadczenia z ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wykładni takiej sprzeciwia się też art. 32 ust. 1 Konstytucji RP., bowiem każdy pracownik kończący swoją karierę zawodową (co jest istotną cechą wyróżniającą tę grupę) powinien być traktowany równo w zakresie prawa do odprawy emerytalnej, bez względu na rodzaj otrzymywanego świadczenia zaopatrzeniowego (co jest nieistotne z punktu widzenia hipotezy art. 92¹ § 1 k.p.). Innymi słowy, cechą relewantną, według której powinna być oceniana sytuacja prawna adresatów art. 92¹ § 1 k.p., jest zmiana statusu prawnego z aktywnego zawodowo pracownika na status osoby korzystającej wyłącznie ze świadczenia z ubezpieczenia społecznego/zaopatrzenia emerytalnego.

Sąd Najwyższy podziela także argumentację przedstawioną w uzasadnieniu przywołanego wyżej wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 1/15, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku

pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Akceptując ten podgląd, Sąd Najwyższy podkreśla, że ma on również zastosowanie w przypadku odprawy przewidzianej w art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 536) oraz w art. 84 uprzedniej ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji, mając na względzie, że orzeczeniu co do istoty sprawy sprzeciwia się nierozstrzygnięta (co zrozumiałe wobec uznania przez Sąd Apelacyjny żądania za niezasadne) kwestia wysokości odprawy emerytalnej, co do której Sąd Okręgowy stwierdził, że jest ona „drugą kwestią sporną w niniejszej sprawie”.